

GOSPA KARMELSKA - 2011.

Blagdan karmelske obitelji. Ona je velika. Toliko velika da ni sami ne znamo kolika je. Obuhvaća sve redove Karmela, sve članove Karmelske bratovštine, sve koji su izabrali znak (škapular) Gospe Karmelske kao obilježje i pomoć svoje duhovnosti i vjerničke svakodnevice.

Povijesno blagdan je nastao kao odabir prvih redovnika da najznačajniji prostor svojeg samostana na Gori Karmelu posvete Djevici Mariji, koju tada još nisu zvali „Gospa Karmelska“. Ta središnja kapelica unutar samostana, okupljala je braću na molitvu i slavljenje euharistije. Upravo ta kapelica postala je „Karmelska škola duhovnosti“: zajedno tražiti Boga i njegovu volju u prisutnosti i snagom one koja je toj volji Božjoj dala sve. Kasnija povijest pokazuje da su nevolje nagnale vodstvo Reda da potraže utočište u onoj koju su od svojih početaka prepoznavali kao majku, sestru i zaštitnicu. U vremenu kada je bila prava opasnost da Red ne dobije

pravo boravka u Europi, braća su pokazala „znak“ po kojemu Djevica želi da oni u Europi budu. Taj znak nazivamo „škapular“.

Daleko je to od bilo kakvog magijskog znaka. On je, u prijevodu, „naramenica“ koja se uzima kao križ i nosi iz dana u dan snagom vjere, ufanja i ljubavi. Upravo to je snaga one čiji je škapular znak: žena vjere, jer je samo od nje živjela; žena ufanja, jer se je oslanjala na ono što je vjerom razumijevala, a razumijevala je toliko koliko joj je vjera otvarala misterij; žena ljubavi, jer se oslonila na Onoga koji se pokazao vjerodostojan u događaju Navještenja.

Težak znak, jer je težak križ vjere. Daleko od svakog banaliziranja ili svođenja na manifestativnu religioznost. Nema ni snagu ushita, jer upravo od njega prazni dušu i otvara ju evandeoskom realizmu kakav je svojstven Isusu iz Nazareta.

Osim teologalne poruke ovog znaka, škapular ima veliko komunalno i komunitarno značenje. On je poveznica ljudi koji traže Boga. U stvari, škapular kao marijanski znak duhovnosti, okreće svojeg nositelja prema govoru odozgor kao stvarnoj čovjekovoj budućnosti (Navještenje); prema vjeri kao hodu (Pohod Elizabeti), prema velikim potrebama ljudi radosti i života (Kana); prema uspravnom stajanju pod križem i onda kada je sve „izgubljeno“ (Kalvarija); prema oblikovanju Crkve kao zajednice koja moli i očekuje svjetlo odozgor (Duhovi). Znak pun komunitarnosti i komunije. Znak pun božanske i ljudske solidarnosti. Sve ozbiljne teme i ozbiljni putovi duhovnog izrastanja.

Mišljenja sam da sveukupna „Karmelska obitelj“, svi nositelji ovoga znaka, a osobito oni koji se nazivaju „Braćom Blažene Djevice Marije od Gore Karmela“, imamo mnogo posla danas u našoj Crkvi i u ovom našem svijetu.

Naš je posao u Crkvi, prije svega, na području duhovnosti: uspostavljati eklezijalno provjerenu i vremenu pristalu duhovnost te pročišćavati postojeću duhovnost Crkve od svega što Bog nije. Danas se u Crkvi, nakon tolikih „afektivnih suša“ duhovnosti iz nekih prošlih vremena, pokušava nametnuti ono što čovjeka zadovoljava, ushićuje i pijetistički ispunja. Ova dimenzija doista je potrebna, ali u pravoj mjeri i tako uklopljena u sveukupni duhovni život da ga ne obilježava, nego podržava. S gledišta cjelovite i zdrave duhovnosti to je samo jedan njezin aspekt (antropološki). Onaj mnogo dublji, a ne kažem i važniji, svakako je tihi prodor milosti koja mijenja, poštuje i priželjkuje integralni rast osobe, u skladu je s dotičnom naravi i obdarenošću osobe. Nije pokazatelj autentične duhovnosti „osjetiti“, nego iskusiti snagu milosti u promjeni egzistencije...

Glede našeg posla u svijetu, on je bitno „marijanskog“ stila. Biti u svijetu za svijet. Biti tako u svijetu, da svijet ne ostane bez „izazova“ novosti Evanđelja. Biti i djelovati tako u svijetu da svijet ima mogućnost spoznati da je Isus jedina novost svijeta. Upravo takvu prisutnost svijet očekuje. Ne spektakl ili manifestativnu impresivnost, nego kreativnu prisutnost koja zove na važnu promjenu i čini promjenu. To je stil Marijinog odnosa prema svijetu.

U svemu nam je danas potreban ozbiljan pristup, a posebno je važan s obzirom na osjetljivost „milosti“ i „ljudske“ naravi iz čijeg se susreta rađa autohtona duhovnost osobe i zajednice. Ova vremena nisu takva da bi nam „opraštala“ neozbiljnost, a naš odnos prema govoru „odozgor“ u najmanju ruku treba biti respektabilan. Pozdrav.

O. Jakov Mamić, OCD